

венци били за стария хайдушки начинъ на действие: Всички възстанници да излѣзатъ отъ селищата си, да се събератъ въ Стара плана на опредѣлени мѣста, отъ тамъ — на общото сборно мѣсто при „българското правителство“ и воеводата на цѣлото възстание. Въ заетитѣ села воеводата ще зачисли въ възстаническия кадъръ всички годни да носятъ оржие.

Този планъ билъ диаметрално противоположенъ на плана на Гюревския комитетъ, който гонилъ целта, чрезъ възстание на села и градове, палежи и разрушения, дори съ риска да се възбуди фанатизма на турцитѣ и предизвикатъ кланета — да може да се създаде европейската намѣси.

Сливенци разсждавали, като всички умѣрена българии съ кжци и семейства, които чувствували турската тирания, искали освобождение, но не съ цената на всичко това, което се е създадо съ потѣта и трудоветѣ презъ цѣлъ животъ на цѣли поколѣния. При това, поради слабостта на революционното движение въ града, тѣхниятъ начинъ на действие се налагалъ самъ по себе си.

Какво трѣбвало да правятъ апостолитѣ Ил. Драгостиновъ и Г. Обретеневъ? Да напуснатъ окръгъ, който имъ билъ опредѣленъ, тѣ не сж могли, нито сж искали. Тръгнали за бунтъ, залагайки най-напредъ своитѣ глави, тѣ трѣбвало да седатъ тукъ, за да организиратъ бунта, макаръ и така, както искали сливенци, па каквото ще да става. Разчитали на революционното настроение на маситѣ, които, решили, до колкото е възможно, да организиратъ и вдигнатъ въ по-голѣмъ брой.

Събранието решило да се започне по-жива агитация въ града и по селата; да се събиратъ пари и да се купуватъ оржия.

До опредѣления за възстанието день оставало малко време. Апостолитѣ и всички тѣхни другари отъ Сливенъ се заловили за работа и наистина